

E L M O N T G R I :

N O T A B R I O L O G I C A

Ricard Masip*

Anales de la Sección de Ciencias del Colegio Universitario de
Girona. Año III - N° 3 - Marzo 1978.

* Departamento de Biología. Colegio Universitario de Girona.

INTRODUCCIO

El massís de Montgrí, situat al NE de la península Ibèrica i tocant al Mediterrà correspon a les quadricules UTM EG16 i EG26.

Forma part, jutament amb les Illes Medes d' un bloc calcari en part esfonsat, atravesat per una faixa d'uns 500 m d'amplada (150 en el punt més estret i aproximadament 1000 m en el més ample) de dunes fossils continentals, separades del mar per una messeta anomenada Muntanya Gran.

Els sediments cretàtics de característiques càrstiques recobreixen la major part del terreny i solament es veuen interromputs per petits afloraments de margues i guixos triàsics (a les proximitats de Bellcaire i de L'Estartit), i per una estreta faixa de conglomerats del eocèn inferior que limita amb les planes aluvials dels rius Ter i Fluvia.

En el massís, el relleu càrstic presenta l'especte típic del rascler i el sòl escàs s'acumula en petites dolines. Aquesta condició accentua la característica sequetat del clima mediterrà.

La vessant sud presenta una vegetació que correspon al domini climàtic del Oleo-ceratonion. El margalló (Chamaerops humilis) planta propia d'aquest tipus de vegetació i antigament molt extesa al Montgrí, avui presenta una població molt reduïda en l'anomenat Puig de les Palmes, a la Muntanya Gran de la que fins avui no es tenien notícies.

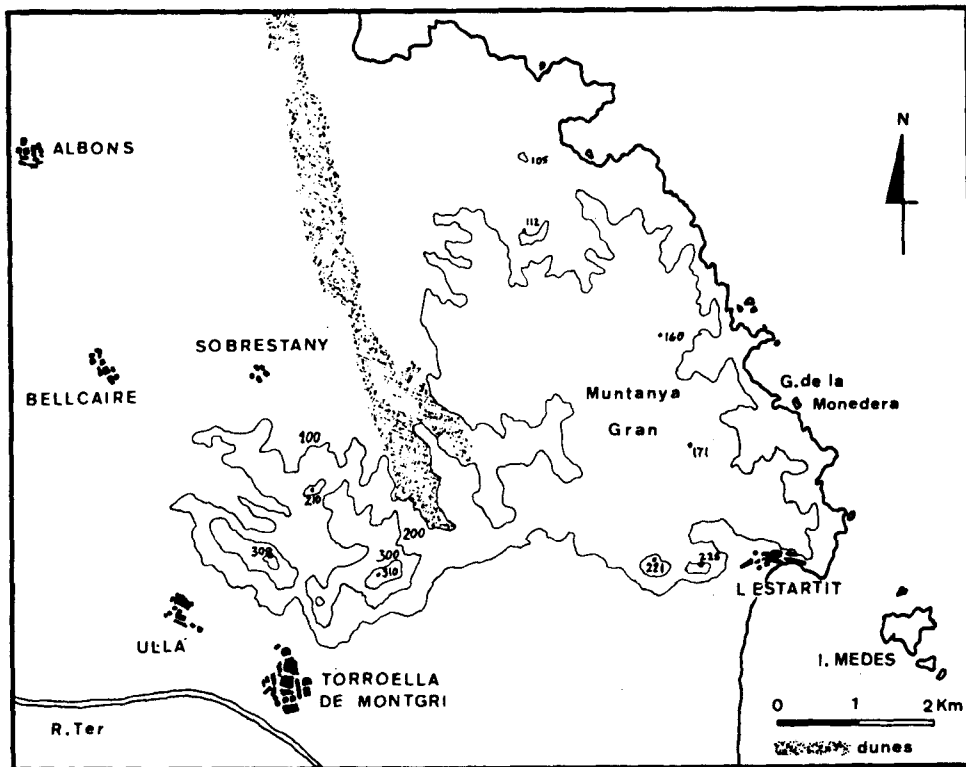
La cara nord correspon a un alzinar amb llentiscle, molt esclerissat i amb abundància de pins de creixement migrat, afavorits recentment per repoblacions.

La part més alta es troba ocupada per una garriga i en molts punts son abundants les alzines en forma de matolls que no sobrepassen gaire un metre d'alçada.

De la banda de mar apareix un imponent penyassegat amb coves i forats amb una vegetació molt interessant degut a l'influència marina i a les nombroses colònies de gavià argentat que hi niuen.

El relleu càrstic amb escletxes i concavitats acull una vegetació rupícola característica, en la que tenen un paper destacat els briòfits. Les dunes, fixades a les darreries del passat segle estan ocupades per pins amb brolla d'estepes i plantes heliòfiles.

En conjunt aquesta zona és per les seves característiques en enclau d'interés botànic, especialment en referencia a les criptogames.

Classe MUSCI

Subclasse BRYALES

Dicranella varia SCHP. - Montgrí cara sud.Fissidens bambergeri SCHIMP - Mas Pinell. Pla de Torroella.Grimmia pulvinata SMITH - Montgrí vessant nord.Aschisma carniolicum (WEB. & MOHR.) LINDB. var. speciosum LIMPR.

- Acantilats del golf de la Monedera.

Phascum cuspidatum SCHEREB. var. piliferum HOOK. & TAYL.

- Darrera la platja de L'Estartit.

Pottia minutula FUERN. - Montgrí vessant sud. Pla de Torroella.Tortula ambigua ANGSTR. - Montgrí vessant sud. Pla de Torroella.Tortula ruralis (HEDW.) GAERTN. var. calcicola (AMANN) BARKM.

Montgrí vessant nord.

Barbula lurida LINDB. - Mas Pinell. Pla de Torroella.Barbula fallax HEDW. - Pla de Torroella.Barbula unguiculata HEDW. - Mas Pinell. Pla de Torroella.Weisia tortilis C.M. - Montgrí vessant sud.Trichostomum crispulum BRUCH. - Rera-platja de L'Estartit.Trichostomum flavovirens BRUCH. - Muntanya Gran.Pleurochaete squarrosa LINDB. - Pla de Torroella. Montgrí cara sud.Orthotrichum anomalum HEDW. - Montgrí vessant nord.Funaria hygrometrica SIBTH. - Rera-platja de L'Estartit.Bryum bicolor DICKS. - Rera-platja de L'Estartit.Camptothecium sericeum KINDB. - Pla de Torroella.Eurhynchium megapolitanum MILDE - Mas Pinell. Pla de Torroella.Eurhynchium circinatum B. & S. - Pla de Torroella.Hypnum cupressiforme L. - Montgrí vessant nord.

Remarquem l'interès especial de Aschismia carniolicum var. speciosum. Aquesta molsa fou considerada com a mediterrània per L. RABENHORST'S (1927); J. PODPERA (1954) la cita a Cerdanya i P. ALLORGE va trobar-la a Portugal prop de Lisboa.

Aquesta es la seva quarta cita espanyola i la segona per els Països Catalans, les anteriors cites foren:

- Cap Norfeu, C. CASAS (1958) sobre roques calcàries.
- Entre Calasparra y Yecla, C. CASAS (1973) en uns replans argilosos entremig de Stipa tenacissima.
- Níjar (Almeria), C. CASAS (1973) en unes clarianes entre matolls.

Les discontinuïtats en la distribució d'aquesta espècie, juntament amb les especials condicions del massís de Montgrí ens inciten a continuar-ne l'exploració briològica.

BIBLIOGRAFIA

- CASAS, C., 1958.- La flora briol6gica del Cap de Creus. Pharmacia Mediterranea, 2: 440-459. Pavia.
- CASAS, C., 1973.- Datos para la flora briol6gica de Espa1a: Algunos musgos y hep1ticas del sureste de Espa1a. Revista da faculdade de Ciencias de Lisboa, 2 ser. C, XVII: 603-616. Lisboa.
- DIXON, H. N., 1970.- The Student's Handbook of British Mosses. 3ªedici6n. Wheldon & Wesley Ltd. London.
- PODPERA, J., 1954.- Conspectus Muscorum Europaeorum. Ceskoslovensk1 Akademie Ved. Praga.
- RABENHORST'S, L., 1927.- Kryptogamen Flora von Deutschland Osterreich un der Schweiz. Akademische Verlagsgesellschaft m.b.H., Leipzig.
- WIJK, R. VAN DER, MARGADAUT, W.D. & FLORSCHUTZ, P. A., 1959.- Index Muscorum. International Association for Plant Taxonomy. Utrech.